

Sygn. akt V KK 628/19

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 stycznia 2020 r.,
w sprawie D. P. oraz R. S. i K. P.,
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt III K (...),
m.in. skazał:

1. R. S. za:

- przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności;
- ciąg przestępstw, na który złożyły się cztery czyny wyczerpujące znamiona określone w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

i w zw. z art. 65 ust. 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych;

- przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych;

2. K. P.:

- za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności;

- za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych;

3. D. P.:

- za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 80 złotych;

- za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w S. połączył kary jednostkowe orzeczone wobec ww. oskarżonych i wymierzył:

- R. S. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 310 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki ja kwotę 100 złotych;

- K. P. karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- D. P. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekł także o przepadku korzyści majątkowych wobec:

- R. S., w kwocie 227 061,31 zł;

- K. P., w kwocie 24 831, 31 zł;

- D. P., w kwocie 7539 zł.

Od tego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońcy R. S. podnieśli zarzuty mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów postępowania (art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 171 § 2 k.p.k. w zb. z art. 6 ust. 3 lit. D Europejskiej Konwencji Praw Człowieka).

Wnieśli o zmianę wyroku Sądu *meriti* i uniewinnienie ww. oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca K. P. podniósł zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku;
- obrazy prawa materialnego – art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
- obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 § 1 i 2 k.p.k.; art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.)
- rażącej niewspółmierności kary.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej K. P. i uniewinnienie go od obu zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę opisu i kwalifikacji prawnej drugiego z przypisanych mu czynów i obniżenie za to przestępstwo kary do roku pozbawienia wolności, a następnie wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca D. P. podniósł zarzuty:

- obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – art. 7 k.p.k.;
- błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść;
- rażącej niewspółmierności kary jednostkowej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej ww. oskarżonemu za drugie z przypisanych przestępstw.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, w tym o uniewinnienie D. P. od pierwszego z przypisanych mu czynów, ewentualnie o znaczące obniżenie

wymierzonych ww. oskarżonemu kar pozbawienia wolności, a w konsekwencji znaczące obniżenie kary łącznej, ewentualnie, z ostrożności procesowej, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...):

- uchylił orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności, wymierzonych wszystkim trzem oskarżonym, a w odniesieniu do R. S. – uchylił także orzeczenie kary łącznej grzywny;
- oskarżonego R. S. uniewinnił od pierwszego i trzeciego z przestępstw, przypisanych mu w wyroku Sądu pierwszej instancji (tj. z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), a także uniewinnił go od jednego z czterech przestępstw, wchodzących w skład ciągu przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 ust. 1 k.k.;
- w konsekwencji skazał go za ciąg trzech przestępstw z art. 91 § 1 k.k. wyczerpujących znamiona z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 ust. 1 k.k. i wymierzył mu za to karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- uniewinnił K. P. od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.;
- zmienił opis czynu przypisanego D. P., stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych;
- wymierzył D. P. nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i trzech miesięcy;
- zmienił wysokości kwoty przepadku, w odniesieniu do R. S. – 150 922,62 zł; K. P. – 15 922,62 zł; D. P. – 5923,50 zł;
- w pozostałym zakresie, w odniesieniu do tych skazanych, utrzymał wyrok Sądu pierwszej instancji w mocy.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony kasacjami obrońców skazanych.

Obrońca D. P. sformułował następujące zarzuty:

I. rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez przeprowadzenie powierzchownej i nierzetelnej kontroli odwoławczej wyroku sądu pierwszej instancji oraz ogólnikowe i nienależyte rozpoznanie zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego D.P., a także nierozpoznanie niektórych zarzutów, co doprowadziło do wydania wyroku reformatoryjnego, co do zasady jednak utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, podczas gdy nie sposób przypisać skazanemu odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa polegającego na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany,

II. rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, przy jednoczesnym przyjęciu, że do transakcji polegającej na zakupie środka odurzającego w postaci marihuany w ostateczności nie doszło, a nadto przy braku dowodów pozwalających przyjąć, że zamiarem skazanego D. P. było uczestniczenie w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany,

2) art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez nierozważanie czy w przedmiotowej sprawie nie doszło do usiłowania uczestniczenia przez skazanego D. P. w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany, a w konsekwencji ich niezastosowanie, przy jednoczesnym przyjęciu, że do transakcji polegającej na zakupie środka odurzającego w postaci marihuany w ostateczności nie doszło,

3) art. 45 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przy jednoczesnym przyjęciu, że skazany D. P. nie osiągnął z popełnionego przestępstwa żadnej korzyści majątkowej.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części i uniewinnienie D. P. od pierwszego z przypisanych

mu czynów (z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), ewentualnie przekazanie niniejszej sprawy we wskazanej części Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Obrońca R. S. we wniesionej kasacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez ocenę dowodu z wyjaśnień P. M. w sprzeczności z doświadczeniem życiowym i zasadami prawidłowego rozumowania i w konsekwencji ustalenie przez Sąd odwoławczy, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą wątpliwości, odnośnie zawartości walizek, jakie P. M. przenosiła na parkingu w Z. oraz przewoziła z Ł. do S., które to wątpliwości nie dają się rozstrzygnąć, co było przyczyną, dla której Sąd pierwszej instancji nie zastosował zasady zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. i nie poczytał tych rozbieżności na korzyść oskarżonego;

2. rażącą obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 § 2 k.p.k. w zb. z art. 6 ust. 3 lit. d. EKPC poprzez nierozważenie istoty zarzutu zawartego w punkcie D. apelacji, sprowadzającego się do zarzucenia, iż Sąd pierwszej instancji wydał wyrok z pominięciem okoliczności stanowiących o ewidentnym naruszeniu prawa do obrony oskarżonego R. S. i oparł wyrok o dowód z wyjaśnień współoskarżonej P. M., który to dowód narusza prawo do obrony tego oskarżonego w taki sposób, iż nie zostało mu zapewnione prawo do zadawania pytań tej współpodejrzanej, czym oskarżony chciał realizować swoje prawo do obrony i wykazać niewiarygodność tego źródła dowodowego, zaś prokurator nie przedstawił innych dowodów winy oskarżonego, które nie naruszałyby jego prawa do obrony, w tym prawa oskarżonego do zadawania pytań.

Na podstawie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania sprawy.

Obrońca K. P. podniósł następujące zarzuty:

- rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez bezkrytyczne

zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy i przyjęcie za własną dokonanej przez Sąd Okręgowy dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego i uznanie:

- za wiarygodne niespójnych, niekonsekwentnych oraz intencjonalnych wyjaśnień P. M. co do świadomości K. P. w zakresie udziału w obrocie substancją odurzającą, przy jednoczesnej odmowie w powyższym zakresie wiarygodności konkretnym i logicznym wzajemnie uzupełniającym się wyjaśnieniom K. P., R. S. oraz zeznaniom T. S., znajdującym wsparcie w opinii biegłych z zakresu daktyloskopii oraz protokole oględzin nagrania ze stacji w R., z których łącznie niewątpliwie wynika, że K. P. nie znał faktycznego celu podróży, nie miał styczności z substancją odurzającą oraz nie dokonał żadnej czynności definiowanej jako uczestnictwo w obrocie,

- na podstawie opinii biegłych, że ilość substancji odurzającej opisaney w pkt. II części wstępnej wyroku wynosi 3411,99 g zamiast 170,59 g, czyli rzeczywistej zawartości niedozwolonej substancji odurzającej oznaczonej przez biegłych na minimum 5% w zmieszanej masie,

a w konsekwencji rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego;

- rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 § 1 i 2 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy, że nie stanowi fundamentalnego naruszenia prawa oskarżonego do obrony czynienie negatywnych ustaleń w oparciu o wypowiedzi procesowej osoby, która uniemożliwia zweryfikowanie wiarygodności jej wyjaśnień jako współoskarżonej w następstwie odmowy odpowiedzi na pytania oraz niezłożenia przed Sądem wyjaśnień, w sytuacji gdy wyjaśnienia składane były przez nią wyłącznie pod nieobecność innych oskarżonych i ich obrońców w postępowaniu przygotowawczym;

- rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rozważenia wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy, a w konsekwencji niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku czym

kierował się Sąd odwoławczy i dlaczego zarzuty obrońcy uznał za niezasadne w zakresie dotyczącym zarzutu apelacji polegającego na obrazie przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. i niewyjaśnienia podstawy prawnej wyroku w zakresie uczynienia sobie przez K. P. z popełnienia czynu zabronionego wyczerpującego znamiona określone w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani stałego źródła dochodu;

- rażącego naruszenia prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego błędną wykładnię skutkującą niewłaściwym zastosowaniem sprowadzającą się do przyjęcia, że za znaczną ilość środka odurzającego w postaci amfetaminy może zostać uznane uczestnictwo w obrocie substancją o masie wynikającej z opinii biegłych (5% z 3411,99 gramów), podczas gdy prawidłowa wykładnia znamienia znacznej ilości powinna prowadzić do wniosku, że uczestnictwo w obrocie powyższą ilością amfetaminy nie stanowi znacznej ilości środka odurzającego, albowiem typ kwalifikowany tego czynu zabronionego powinien być zastrzeżony wyłącznie do nadzwyczajnych przypadków, gdy ilość środka odurzającego stanowiącego przedmiot czynu jest ogromna i pozwala na jednorazowe odurzenie co najmniej kilkudziesięciu tysięcy osób uzależnionych.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w części dotyczącej oskarżonego K. P. i uniewinnienie od popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w S. w całości w części dotyczącej oskarżonego K. P. i przekazanie sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie: uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości w części dotyczącej oskarżonego K.P. i przekazanie sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Prokurator w odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wszystkie trzy kasacje okazały się bezzasadne w oczywistym stopniu. Z uwagi na to, że wniosek o uzasadnienie postawienia złożyli jedynie obrońcy skazanych – R. S. oraz K. P., poniższe motywy zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia dotyczą jedynie kasacji wniesionych przez obrońców tych skazanych (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 535 § 3 zd. II k.p.k.).

Odnosząc się do kasacji obrońcy R. S., należy zauważyć, że pierwszy z podniesionych zarzutów został sformułowany wadliwie, albowiem wskazano w nim na samoistną obrazę przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. w zw. art. 5 § 2 k.p.k., która miałaby polegać na wadliwej ocenie dowodu z wyjaśnień P. M.. Tymczasem Sąd odwoławczy nie dokonywał ponownej oceny dowodu z jej relacji procesowych, lecz jedynie zweryfikował pogląd Sądu pierwszej instancji z tym zakresie. Rozpoznając ten zarzut przez pryzmat obowiązku rzetelnej kontroli instancyjnej, wynikającej z treści art. 457 § 3 k.p.k., należy uznać, że nie podobna znaleźć w stanowisku Sądu odwoławczego dowolności ocen, które stanowiłyby o rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść skazanego. Sąd *ad quem* dostatecznie wnikliwie przeanalizował ten dowód, czemu dał wyraz na s. 37-38 uzasadnienia. Stanowisko wyrażone w kasacji nie podważa zaś trafności poglądu Sądu drugiej instancji. Faktem jest, że P. M. nie miała absolutnej pewności co do rodzaju przewożonego narkotyku, jednak – biorąc pod uwagę okoliczności, w jakich przewoziła walizkę oraz odpłatny charakter jej czynności, nie mogło być wątpliwości co do tego, że znajdowały się w niej narkotyki. To, że przyjęto, iż była nim marihuana wynikało z przypuszczeń P. M., a ponadto – biorąc pod uwagę sferę ustalonej, przestępczej działalności skazanych w niniejszej sprawie – stanowiło rozstrzygnięcie tej wątpliwości na korzyść skazanego R. S. Ziele konopi innych niż włókniste stanowi bowiem ten rodzaj środka odurzającego, który jest najmniej karygodnym przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, o czym świadczy niesłabnący spór w debacie publicznej co do legalizacji posiadania tego środka odurzającego.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut nierozpoznania części apelacji, w której wskazano na naruszenie prawa do obrony R. S. przez uniemożliwienie mu zadawania pytań P. M. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji wskazuje jednoznacznie, że Sąd ten rozpoznał zarzut

sformułowany w pkt. I pod lit. D w *petitum* apelacji obrońcy R. S. (zob. s. 40 uzasadnienia), co czyni zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oczywiście bezzasadnym, podobnie jak zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., odnoszący się do procedowania przed Sądem pierwszej instancji. Sąd *ad quem* trafnie uznał, że oskarżona miała prawo do odmowy składania wyjaśnień na rozprawie czy też odpowiedzi na pytania, co wynika wprost z art. 175 § 1 k.p.k. Skorzystanie z takiego uprawnienia przez współoskarżonego, nie można odczytywać jako naruszenie prawa do obrony drugiego współoskarżonego. Skoro P. M. odmówiła odpowiedzi na pytania, to oczywiście niecelowe byłoby doprowadzenie na rozprawę skazanego R. S., aby ten zadał jej pytania, na które i tak nie uzyskałby odpowiedzi. To, że hipotetycznie nie wykluczone było, iż P. M. udzieliłaby odpowiedzi na pytania, nie może podważać prawidłowości procedowania Sądu *meriti*, a tym bardziej trafności stanowiska Sądu odwoławczego. Oczywiście bezzasadne są także próby skarżącego podważania wartości dowodowej wyjaśnień P. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym z uwagi na jej postawę w toku postępowania jurysdykcyjnego. Obrońca skazanego miał możliwość zapoznania się z dowodem z wyjaśnień ww. współoskarżonej i mógł go kwestionować zarówno w toku postępowania przed Sadem *meriti*, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Odnosząc się do kasacji obrońcy K. P., należy zauważyć, że cechuje się ona daleko idącym podobieństwem do apelacji sporządzonej przez tego samego obrońcę ww. skazanego, co już *prima facie* podaje w wątpliwość kasacyjny charakter zarzutów w niej sformułowanych. Pierwszy z podniesionych zarzutów, dotyczący wadliwości kontroli instancyjnej w zakresie weryfikacji oceny dowodów, stanowi w istocie zaprezentowanie przez autora kasacji własnego poglądu i wątpliwości co do przebiegu zdarzenia z 14 czerwca 2016 r. Brak jest natomiast choćby próby wykazania wadliwości stanowiska Sądu odwoławczego, który – jak już wskazano wcześniej – dokonał weryfikacji oceny relacji procesowych P. M.. Ponadto zweryfikował i w konsekwencji obniżył wysokość korzyści majątkowej, uzyskanej m.in. przez K. P. z wprowadzenia do obrotu znacznej ilości amfetaminy nabytej 14 czerwca 2016 r. (zob. s. 42 uzasadnienia).

Sąd odwoławczy rozważył też doniosłość zawartości czystej postaci amfetaminy w zabezpieczonej substancji o masie 3411,99 g. Trafnie uznał, że fakt,

iż jedynie 5% z tej masy (170,59 g) stanowiła czysta amfetamina, nie może prowadzić do przyjęcia, w ramach przypisanego skazanemu K. P. czynu, że przedmiotem obrotu nie była znaczna ilość narkotyków, co powodowałoby zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego mu przestępstwa z art. 56 ust. 3 na art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Pojęcie znacznej ilości na gruncie ww. ustawy jest terminem semantycznie niedookreślonym, którego znaczenie odczytywane jest przez posługiwanie się różnymi metodami. Dlatego też zarzut wadliwej wykładni tego znamienia może być zasadny jedynie w szczególnych sytuacjach, do których z pewnością nie zaliczają się realia faktyczne niniejszej sprawy. Przedmiotem obrotu była bowiem substancja o masie brutto ponad 3,4 kg, która – jak trafnie to zauważył Sąd *ad quem* – w takiej postaci, zostałaby odsprzedana, w całości lub po podziale na mniejsze porce, dalszym osobom. Dlatego też za oczywiście bezzasadny należało uznać zarzut obrazy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Za oczywiście bezzasadny należy uznać zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 § 1 i 2 k.p.k., związany z postawą współoskarżonej P. M. w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. W porównaniu do treści kasacji obrońcy R. S., obrońca K. P. nie przedstawił nowej argumentacji, która uzasadniałaby potrzebę czynienia szerszych rozważań. Zakwestionował samą ocenę wyjaśnień P. M., wyrażając pogląd, że Sąd Okręgowy dokonał nadinterpretacji ich znaczenia oraz że trudno uznać wyjaśnienia ww. za konsekwentne, stanowcze i niewykazujące sprzeczności (s. 6 kasacji). Dlatego w tym zakresie wystarczające będzie odesłanie do poczynionych wcześniej rozważań odnośnie do tożsamego zarzutu, podniesionego w kasacji obrońcy R. S.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 637a k.p.k.